

a zahalený kouřem, pulzující basovou linkou, jako by měl skutečný srdeční tep. Zezdola je to organizovaný chaos v tom nejlepším smyslu. Fanoušci jsou všude kolem nás a šílí, když se Sloane prochází po jedné z pavoučích nohou, jako by jí to tady patřilo.

Nejspíš proto, že je to pravda. Aspoň v tuhle chvíli.

Světla blikají a třpytí se. Lasery prořezávají temnotu a z okrajů pódia šlehají plameny. Sloanina tvář – s divokým pohledem, nebezpečným úsměvem a sebevědomím vyzařujícím z každého póru – zaplňuje obrovské obrazovky na pozadí, zatímco naposledy zpívá z plných plic refrén o tom, jak udělat správnou věc a cítit se naprosto v háji.

Jakmile píseň skončí, dav nezačne jen jásat – doslova *vybuchne*. Ve tmě se odrážejí světla mobilních telefonů, zatímco fanoušci ve snaze upoutat její pozornost křičí, mávají transparenty, svítícími tyčinkami a čímkoli, co mají po ruce.

Je to totální chaos. A neskutečná podívaná. Není to jen koncert, je to fenomén. Vítězství, při kterém královna zve věrné poddané, aby se k ní přidali.

Ti její nabídku přijímají a užívají si každou vteřinu. A já s nimi, což je trochu překvapení. Přišel jsem hlavně kvůli abuele, dlouholeté fanynce Sloane Walkerové, ale zatím je to sakra skvělá show. A v nejbližší době se to nezmění. Zvláště když oheň na konci pódia zhasne a Sloane se skloní, aby se pozdravila s pár fanoušky.

Řev zesílí a lidé se začínají tlačit blíž. Opouštějí sedadla ve snaze dostat se k *naší* pavoučí noze pro případ, že by zpěvačka zamířila i sem.

Pod moly je průchod, takže to není tak nebezpečné, jak to vypadá. Přesto si stoupnu za sedící abuelu, aby do ní nikdo nestrčil.

Pohladí mě po paži a zakřičí: „To je v pořádku, Mateo. Jsem v pohodě.“

Vím to. Babička je tvrdá jako skála. Ale je jí přes sedmdesát a má špatná kolena. Trocha opatrnosti nikdy neuškodí.

„Tady!“ ječí dívky vedle nás a mávají transparenty tak zuřivě, že se trochu bojím, aby si nevypíchly oči.

Katastrofa je zažehnána, když se Sloane podívá jejich směrem a ukáže na obrovské kartonové nápisy. Dokonce něco naznačí ústy. Vypadá to jako „*děkuju*“, což jednu z nich rozpláče, zatímco její kamarádka křičí ještě hlasitěji.

Sloane si toho všimne, a jakmile začne hrát další píseň, která je rychlejší a rytmičtější než ta předchozí, změni směr a řítí se k nám jako tornádo, podle kterého je pojmenovaný můj tým – divoké, ničivé, mocné.

Fascinující.

A navíc je neuvěřitelně působivá, protože má na sobě černé kozačky s podpatky až do nebes a běží, jako by se v nich narodila.

„Pomoz mi vstát!“ Abuela mě chytí za paži a hnědé oči jí září vzrušením při představě, že je tak blízko své hrdince.

Vytáhnu ji na nohy a podpírám, dokud nepřekoná těch pár kroků od našich sedadel k okraji mola. Nemá žádný transparent, kterým by upoutala Sloaninu pozornost, ale koupil jsem jí svítící náhrdelník a spoustu náramků. Nemluvě o tom, že si oblékla třpytivé tričko s nápisem Černá vdova a mává rukama s červenými špičkami nehtů, na kterých jsou namalovaní černí pavouci.

Taky jsem neunikl, ale mně sestra nalakovala nehty jinou barvou. „Malý dárek, abyste k sobě s abuelou ladili,“ zajásala, když mi odpoledne předávala blýskavou